

Sygn. akt I C 956 / 13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Krzysztof Rudnicki**

Protokolant: **Małgorzata Wąchala**

po rozpoznaniu w dniu 13.05.2014 r.

we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. Z.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Zakładu Karnego w O.**

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

I. oddala powództwo;

II. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego.

UZASADNIENIE

Powód A. Z. wniósł o zobowiązanie pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w O. do przeproszenia powoda za dokonane już naruszenie dóbr osobistych, zasądzenie od pozwanego 50 000 zł zadośćuczynienia za doznane krzywdy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, zasądzenie 5 000 zł na cel społeczny oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

Powód podał, że odbywa karę pozbawienia wolności, a pozwana jednostka penitencjarna naruszyła jego dobra osobiste. Podczas pobytu w ZK w O. doznał znaczącego uszczerbku na zdrowiu psychicznym i fizycznym przez zaniechania więziennej służby zdrowia oraz administracji jednostki penitencjarnej. Funkcjonariusze dopuścili się ignorancji wobec zgłoszeń powoda w kwestii jego stanu zdrowia, były to m.in. informacje dotyczące ataków astmy. Powód boryka się z poważnymi problemami dotyczącymi kręgosłupa. Wielokrotnie zgłaszał się do administracji ZK z wnioskiem o przydzielenie mu specjalistycznego, terapeutycznego materaca. Wnioski zostały zgłoszone lekarzowi prowadzącemu ambulatorium, jak również dyrektorowi wskazanej jednostki. Wszelkie prośby były uznawane za bezzasadne i spotykały się z odmową, co było równoznaczne z postępującymi zmianami – pogorszeniem stanu zdrowia powoda, który nie mógł normalnie funkcjonować oraz miał trudności przy wykonywaniu codziennych czynności. Ponadto powód zgłaszał, że jest chory na HCV, co wiąże się z poważnymi dolegliwościami. Jednakże w związku ze wskazaną chorobą nie otrzymywał żadnej opieki medycznej. Wielokrotnie oskarżano powoda o symulowanie objawów. Jednakże były to bezpodstawne zarzuty nieoparte jakimikolwiek badaniami lekarskimi. Powód codziennie po przebudzeniu miewa silne bóle w okolicach wątroby. Gdy zgłasza dolegliwości, spotyka się nie tylko z ignorancją, ale również niestosownym zachowaniem funkcjonariuszy, którzy odnoszą się do powoda bez szacunku, bagatelizując jego objawy. Pracownicy ZK obrażają powoda oraz używają wulgarnych określeń dotyczących dolegliwości chorego. Kolejną dolegliwością wskazaną przez powoda jest przepuklina, jednakże powód nie otrzymał

żadnej opieki medycznej w tym zakresie. Jednocześnie funkcjonariusze bezzasadnie oskarżają więźnia o celowe wymuszanie leków. Funkcjonariusze więziennej służby zdrowia wykazali się również brakiem profesjonalizmu oraz niekompetencją w przypadku odebrania powodowi leków, które zażywał w związku z astmą. Decyzja o odstawieniu leków podjęta przez lekarza została uargumentowana stwierdzeniem, iż powód nie ma dolegliwości związanych ze wskazaną chorobą. Po upływie zaledwie 5 dni od momentu odebrania możliwości przyjmowania leków powód doznał poważnego ataku astmy – dolegliwości związane z takim atakiem są powszechnie znane. Nie bez znaczenia są coraz częstsze oraz intensywniejsze ataki choroby. Do tej pory nie podjęto żadnych działań zmierzających do poprawienia stanu zdrowia powoda. Podczas pobytu powód miał ograniczony dostęp do więziennej służby zdrowia, która na skutek sprawowania opieki zdrowotnej nad wyjątkowo dużą liczbą osadzonych była opieszala i niewystarczająca z odczuwalnymi dla powoda brakami personelu, a jednocześnie nie podchodząca do pacjenta indywidualnie. Pozwany dopuścił się naruszenia art. 102 pkt 1 oraz 115 § 1 kkw i zagroził zdrowiu powoda, co wyczerpuje dyspozycję art. 24 kc.

Powód podniósł, że odczuwał i odczuwa w związku z osadzeniem cierpienia fizyczne i psychiczne spowodowane niehumanitarnymi warunkami izolacji. Działania i zaniechania administracji doprowadziły do naruszenia jego dóbr osobistych, takich jak cześć w znaczeniu czci wewnętrznej (godności osobistej, poczucia własnej wartości), czy prawo do prywatności i intymności. Wieloletnie osadzenia w niehumanitarnych warunkach spowodowało wzrost poczucia przygnębienia i niższości powoda. Powód domaga się zatem materialnej i niematerialnej ochrony jego dóbr osobistych na podstawie art. 23, 24 § 1 i 448 kc.

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa – Zakład Karny w O. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu.

Pozwany zarzucił, że powództwo jest bezzasadne. Zaprzeczył twierdzeniu powoda o niewłaściwej opiece medycznej. Podniósł, że opieka medyczna, jaką zapewnił powodowi, była odpowiednia i zgodna ze sztuką lekarską. Dobra osobiste powoda podczas odbywania kary pozbawienia wolności nie zostały przez pozwanego naruszone w jakiejkolwiek formie.

Powód miał zapewnioną właściwą opiekę lekarską i pielęgniarską, adekwatną do stwierdzonych schorzeń, z której korzystał często i na każde żądanie. Przyjmowany był przez lekarza ambulatorium, a w razie konieczności poddawany był także konsultacjom specjalistycznym i kierowany na określone badania. W ZK w O. powód ma do dyspozycji 8 lekarzy specjalistów, m.in. neurologa, chirurga, okulistę. W przeciągu ostatniego półtora roku powód często korzystał z opieki medycznej ambulatorium ZK, w tym:

- od 01.09.2012 r. do 21.12.2013 r. – odbył 49 wizyt lekarskich,
- od 01.01.2013 r. do 31.12.2013 r. – odbył 204 wizyty lekarskie.

Powód był leczony i traktowany zgodnie z wiedzą i sztuką lekarską, a jego zgłoszenia dotyczące stanu zdrowia nigdy nie były lekceważone. Był na bieżąco informowany o stanie swojego zdrowia i wdrożonym leczeniu. Ilość i częstość wizyt powoda u lekarzy świadczy o bardzo dobrym dostępie do służby medycznej, może nawet lepszym niż w warunkach wolnościowych.

Z dokumentacji medycznej powoda wynika, że główny problem w jego leczeniu polegał na braku zrozumienia relacji pacjent – lekarz oraz zasad diagnostyki i leczenia. Powód wielokrotnie odmawiał leczenia, w przypadku zlecenia leków niezgodnych z jego życzeniem bywał niegrzeczny, wulgarny i agetywny. Często odmawiał przyjmowania zaordynowanych leków, diety czy też przeprowadzenia specjalistycznych badań lekarskich.

Powód wielokrotnie rościł sobie prawo do samodzielnego ordynowania leków i wydawania ich na jego życzenie, co sprzeczne jest z zasadami medycyny. Bez wątpliwa takie zachowanie powoda w znaczny sposób utrudniało proces diagnostyki i leczenia. Pozwany nigdy nie odmawiał powodowi świadczenia usług medycznych. Natomiast to powód wielokrotnie świadomie podejmował decyzję o odmowie przystąpienia do zaleconych mu badań.

Powód miał podawane leki stosowane w chorobie astmy lub przewlekłej, obturacyjnej chorobie płuc wyłącznie na podstawie przeprowadzonego wywiadu. W ramach diagnostyki został skierowany na badanie spirometryczne do Szpitala (...) we W.. Wykonana spirometria nie wykazała odchyień od normy, a konsultujący lekarz nie postawił diagnozy astmy czy POChP. Profilaktycznie zalecił jedynie podawanie leku przeciwastmatycznego, który następnie został odstawiony, ponieważ jedną z metod diagnostycznych przy prawidłowej spirometrii jest odstawienie leków na jakiś czas.

Na podstawie wykonanego w dniu 26.04.2012 r. rtg kręgosłupa u powoda stwierdzono minimalne esowate skrzywienie z pogłębieniem kifozy i niewielkie zmiany zwyrodnieniowe. W związku ze zgłaszanymi dolegliwościami powód znajdował się pod stałą opieką lekarza chirurga i neurologa. Nie stwierdzono wskazań do specjalnego materaca ortopedycznego czy rehabilitacyjnego.

Na podstawie przeprowadzonych badań stwierdzono, że powód jest nosicielem wirusowego zapalenia wątroby typu C, ale nie ma aktywnego procesu zapalnego, a funkcja wątroby jest prawidłowa. W związku z tym brak było wskazań do specjalnej diety. Podczas częstych wizyt w ambulatorium powód miał możliwość uzyskania wyjaśnień na wszelkie pytania i wątpliwości dotyczącego jego stanu zdrowia.

Powód każdorazowo otrzymywał zaordynowane leki, problemem było jedynie ich przyjmowanie. Powód wielokrotnie odmawiał ich przyjęcia lub próbował wymusić od lekarzy lub pielęgniarek ich zmianę. Wielokrotnie żądał wydawania leków przeciwbólowych, nie podlegających stosowaniu przy innych jego dolegliwościach, np. w schorzeniach górnego odcinka przewodu pokarmowego. Powód kierował liczne żądania ciągłego wydawania leków, a w razie spotkania się z odmową ich wydania ze strony służby zdrowia padały z jego strony wulgaryzmy i groźby. Powód sam chciał ustalać, czy będzie przyjmował leki, w jakiej dawce oraz o której godzinie. Takie postępowanie powoda nie tylko utrudniało proces leczenia jakichkolwiek schorzeń, ale mogło się przyczyniać do pogorszenia stanu zdrowia powoda.

Na podstawie obserwacji zachowań powoda można stwierdzić, że jest osobą dysocjalną, o słabej odporności na sytuacje stresujące, wykazuje skłonności autoagresyjne. Jego stopień demoralizacji jest znaczny. Powód stosuje szantaż emocjonalny wobec funkcjonariuszy ZK. Świadomie dokonuje samookaleczeń jako formy wymuszania określonego zachowania. Nie stosuje się do zasad obowiązujących w placówce penitencjarnej.

Podczas ppbytu w ZK w O. powód był i jest traktowany prawidłowo i z szacunkiem, zgodnie z obowiązującymi przepisami, a jego uprawnienia były i są respektowane. Powód pozostaje pod stałą opieką wychowawczą, a jego sprawy są realizowane niezwłocznie, zgodnie z procedurą. Nie były i nie są bagatelizowane ani wyśmiewane. Problemy powoda nie były lekceważone. O sposobie ich rozpatrzenia powód był każdorazowo informowany.

Podczas odbywania kary pozbawienia wolności w ZK w O. zapewniono powodowi warunki izolacji penitencjarnej zgodne z obowiązującymi przepisami, w tym godziwe warunki bytowe, a także pełną realizację uprawnień wynikających z kodeksu karnego wykonawczego i przepisów wykonawczych. Powód miał zapewnioną opiekę medyczną o standardzie niegorszym (a może nawet lepszym) niż w warunkach wolnościowych. W szczególności był wielokrotnie konsultowany przez lekarzy ambulatorium w ZK oraz kierowany był na liczne badania specjalistyczne. Zawsze podawano mu adekwatne do schorzeń lekarstwa.

Pozwany zarzucił, że powód w żaden sposób nie uzasadnił wysokości żadanego zadośćuczynienia oraz kwoty na wskazany cel społeczny. Kwota żądana w pozwie nie pozostaje w jakimkolwiek związku z rzekomą krzywdą powoda.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Powód A. Z. odbywał karę pozbawienia wolności od dnia 29.04.2008 r. W zakładzie Karnym w O. przebywał w okresach: od 31.10.2008 r. do 10.12.2008 r. oraz od 31.08.2010 r. do

/ dowód: zaświadczenie z dnia 28.03.2013 r. – k. 17; informacja o pobytach – k. 47-50; akta

osobowe powoda /

Powód kierował wielokrotnie skargi dotyczące udzielania mu pomocy medycznej w ZK w O., które zostały uznane za niezasadne.

/ dowód: skargi, wyjaśnienia, odpowiedzi – k. 51-74, 77-81, 86-88 /

W okresie pobytu w ZK w O. był wielokrotnie badany i konsultowany przez lekarzy ogólnych oraz specjalistów z zakresu anestezjologii, chirurgii, psychiatrii, okulistyki,

W 2008 r. powód odbył 8 wizyt lekarskich.

W 2009 r. powód odbył 49 wizyt lekarskich.

W 2011 r. powód odbył 84 wizyt lekarskich.

W 2012 r. powód odbył 126 wizyt lekarskich, raz odmówił przyjęcia leków i 2 razy odmówił zastosowania diety, kilkakrotnie odmówił poddania się badaniu.

W 2013 r. powód odbył 204 wizyt lekarskich, 18 razy odmówił przyjęcia leków i raz odmówił zastosowania diety.

/ dowód: książka zdrowia osadzonego /

Badanie rtg przeprowadzone dnia 26.04.2012 r. wykazało minimalne, esowate skrzywienie z pogłębieniem fizjologicznej kifozy; trzon kręgu nieco klinowato spłaszczony z zachowaniem blaszek granicznych mogący sugerować dawno przebyte zmiany pourazowe; poza tym bez zmian.

/ dowód: wynik badania w książce zdrowia osadzonego /

Badanie spirometryczne przeprowadzone dnia 06.02.2013 r. nie wykazało odchyień od normy i nie pozwoliło na rozpoznanie astmy lub przewlekłej obturacyjnej choroby płuc. Lek przeciwastmatyczny został odstawiony.

/ dowód: książka zdrowia osadzonego /

U powoda zostało rozpoznane wirusowe zapalenie wątroby typu C.

/ dowód: wynik badania w książce zdrowia osadzonego /

Powód nie był w ZK zatrudniony odpłatnie. Posiadał w depozycie środki finansowe w kwocie 00, 42 zł.

/ dowód: zaświadczenie z dnia 13.02.2013 r. – k. 9; zaświadczenie z dnia 07.02.2013 r. – k. 10;

zaświadczenie z dnia 28.03.2013 r. – k. 17 /

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód zażądał usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych poprzez opublikowanie przeprosin, a także zasądzenia zadośćuczynienia oraz świadczenia na cel społeczny.

Powód dochodzi od pozwanego ochrony dóbr osobistych, które miały zostać naruszone

działaniami i zaniechaniami funkcjonariuszy Zakładu Karnego w O.. Powód uzasadnił zgłoszone roszczenia naruszeniem jego dóbr osobistych w postaci zdrowia oraz czci (godności osobistej, poczucia własnej wartości) czy prawa do prywatności i intymności. Wskazał, że naruszenia te polegały na nieudzieleniu mu należytej

pomocy medycznej, na ignorowaniu jego stanu zdrowia, na odnoszeniu się do niego w niewłaściwy sposób przez funkcjonariuszy Zakładu Karnego.

Zgodnie z art. 23 kc dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Według art. 24 § 1 kc ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne, a w razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie; na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zgodnie zaś z art. 448 § 1 kc w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Podnoszone przez powoda okoliczności mające uzasadniać roszczenie o zasądzenie zadośćuczynienia mogły zostać ocenione także z uwzględnieniem ewentualnej odpowiedzialności deliktowej pozwanego.

Zgodnie z art. 417 § 1 kc za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Delikt, także zaistniały w ramach wykonywania władzy publicznej, może polegać w szczególności na wywołaniu rozstroju zdrowia. W takim wypadku zgodnie z art. 445 kc sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Powód nie wykazał jednakże okoliczności faktycznych wskazanych w pozwie jako

podstawa faktyczna zgłoszonych roszczeń, wskutek czego żadne z żądań zawartych w pozwie nie mogło zostać uznane za znajdujące dostateczne uzasadnienie.

Zgodnie z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiada art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powód z tego obowiązku nie wywiązał się.

W celu uzyskania ochrony prawnej poprzez zgłoszenie roszczeń zawartych w pozwie powód powinien wykazać, że pozwany dopuścił się względem niego zaniechań w postaci nieudzielenia należytej pomocy medycznej, oraz że skutkiem tych zaniechań jest wystąpienie uszczerbku na zdrowiu. Powód nie zaoferował sądowi dowodów mogących potwierdzić wskazane okoliczności.

Powód nie przedstawił żadnych zaświadczeń lekarskich, opinii, historii choroby, które pozwoliłyby na ustalenie jego stanu zdrowia i zmian w trakcie osadzenia w Zakładzie Karnym w O..

Powód podał, że boryka się z problemami dotyczącymi kręgosłupa i zgłaszał wniosek o przydzielenie mu specjalistycznego materaca. Powód nie przedstawił jednakże żadnego dowodu wskazującego na to, że istotnie cierpi na tego rodzaju schorzenia kręgosłupa, które wymagają zastosowania takiego środka. Podnoszona przez powoda okoliczność nie została potwierdzona stosownym orzeczeniem lekarskim, z którego wynikałoby zalecenie korzystania z materaca.

Powód podał też, że choruje na astmę, a w Zakładzie Karnym lekarz podjął decyzję o odebraniu mu leków, które zażywał w związku z tą chorobą, argumentując, iż powód nie ma dolegliwości związanych ze wskazaną chorobą. Po upływie zaledwie 5 dni od momentu odebrania możliwości przyjmowania leków powód doznał poważnego ataku astmy.

Powód nie wskazał nawet, kiedy konkretnie atak ten miał miejsce, ani nie przedstawił potwierdzających to dowodów.

W książce zdrowia powoda faktycznie znajdują się informacje dotyczące leczenia przeciwastmatycznego. U powoda zostało przeprowadzone badanie spirometryczne, które nie wykazało odstępstw od normy. Wynika tego badania znajduje się w książce zdrowia, a zatem mógłby zostać zweryfikowany. Wpis lekarza wskazuje też, że po konsultacji z lekarzem wykonującym badanie została podjęta decyzja o odstawieniu leków jako element terapii. Powód nie udowodnił, aby była to decyzja błędna.

Powód podał dalej, iż jest chory na HCV, co wiąże się z poważnymi dolegliwościami, jednakże nie otrzymał żadnej opieki medycznej. Również to schorzenie opisane jest w dokumentacji leczenia w ZK ze wskazaniem, iż nie jest konieczne wdrażanie specjalistycznego leczenia.

Nieprawdą jest twierdzenie powoda, iż podczas pobytu w ZK w O. powód miał

ograniczony dostęp do więziennej służby zdrowia, która była opieszala i niewystarczająca.

Z książki zdrowia powoda wynika, że był on konsultowany wielokrotnie przez lekarzy różnych

specjalności, a wizyty wielokrotnie miały miejsce co kilka dni. Zatem dostęp do opieki medycznej z pewnością nie był ograniczony, a skoro powód trafiał do lekarzy i to dość często, to znaczy, że jego zgłoszenia co do istnienia takiej potrzeby były uwzględniane.

Nie zostały też w żaden sposób udowodnione twierdzenia powoda o niestosownym zachowaniu funkcjonariuszy, którzy mieli odnosić się do niego bez szacunku i bagatelizować objawy chorób, obrażać oraz używać wulgarnych określeń.

Powód nie zgłosił żadnego wniosku o przesłuchanie świadków, którzy mogliby potwierdzić, jak wyglądało zachowanie funkcjonariuszy ZK wobec niego, a także, czy istotnie u powoda ujawniały się poważne dolegliwości (ataki astmy, bóli kręgosłupa, itp.).

Powód nie przedłożył też żadnej dokumentacji medycznej obrazującej jego aktualny stan zdrowia.

Wreszcie powód nie wystąpił z wnioskiem o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych z zakresu medycyny, który to dowód byłby właściwy do poczynienia ustaleń co do tego, czy rzeczywiście leczenie prowadzone wobec powoda w Zakładzie Karnym w O. było prawidłowe, uwzględniało wszystkie schorzenia i dolegliwości powoda. Dowód z opinii biegłego byłby też właściwy dla stwierdzenia, że powód doznał uszczerbku na zdrowiu w wyniku pobytu w Zakładzie Karnym w O., tj. że jego stan zdrowia uległ pogorszeniu i to w związku z terapią prowadzoną przez lekarzy w tym Zakładzie, że faktycznie powód wymagał korzystania ze specjalnego materaca, że przerwanie podawania leków przeciwastmatycznych było błędne.

Ocena wszelkich okoliczności związanych ze stanem zdrowia i prawidłowością procesu leczenia wymaga wiedzy specjalnej, a w tym celu należyłym środkiem dowodowym jest dowód z opinii biegłego.

Powód, mimo iż zastępowany był w sprawie przez zawodowego pełnomocnika, nie zgłosił wniosku o przeprowadzenie takiego dowodu. Sąd nie dostrzegł potrzeby przeprowadzenia takiego dowodu z urzędu. Uzasadnienie pozwu nie pozwala na przyjęcie, że podawane okoliczności dotyczące pobytu w ZK i leczenia zostały uprawdopodobnione w znacznym stopniu. Nie sposób zatem założyć, iż brak dowodu z opinii mógłby spowodować niemożność należytego rozstrzygnięcia sprawy, co uzasadniałoby nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek przeprowadzenia dowodu z

opinii biegłego z urzędu (por. wyroki SN z dnia 14.02.2013 r., II CSK 295/12, z dnia 27.04.2012 r., V CSK 202/11, z dnia 15.06.2011 r., V CSK 382/10, z dnia 15.01.2010 r., I CSK 199/09).

Można dodać, że powód, który został już zwolniony z Zakładu Karnego, nie stawiał się na rozprawę w celu przeprowadzenia dowodu z jego przesłuchania. Zatem nawet taki, przewidziany przez przepisy kpc w ostatniej kolejności, pomocniczy środek dowodowy nie mógł zostać wykorzystany przez sąd dla poczynienia ustaleń co do zaistnienia okoliczności faktycznych podanych w pozwie jako podstawa zgłoszonych roszczeń.

Powód uzasadnił zgłoszone roszczenia naruszeniem jego dóbr osobistych w postaci zdrowia oraz czci (godności osobistej, poczucia własnej wartości) czy prawa do prywatności i intymności. Nie wykazał jednakże w należyty sposób, aby takie naruszenia faktycznie miały miejsce. Nie wykazał też okoliczności stanowiących przesłanki odpowiedzialności deliktowej pozwanej za spowodowanie u powoda rozstroju zdrowia poprzez nienależyte sprawowanie opieki medycznej.

Tym samym powództo należało uznać za pozbawione należycie usprawiedliwionych podstaw, co skutkowało jego oddaleniem w całości.

Ponieważ powód niedawno opuścił zakład karny, w którym nie był zatrudniony odpłatnie, nie posiadał oszczędności, a także z uwagi na postawę procesową pozwanego, którego pełnomocnik nie stawiał się na rozprawy i ograniczył do złożenia odpowiedzi na pozew, w części zawierającej treść powielaną w sprawach o podobnym przedmiocie i nawet nieadekwatną do okoliczności faktycznych podanych w pozwie, sąd uznał, iż zachodzi podstawa do nieobciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego na podstawie art. 102 kpc.

Wobec zwolnienia powoda od kosztów sądowych obciążają one ostatecznie Skarb Państwa.

Mając powyższe okoliczności na uwadze sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.